В Путивлі-граді вранці-рано
Співає-плаче Ярославна,
Як та зозуленька кує,
Словами жалю додає.
— Полечу, каже, зигзицею,
Тією чайкою-вдовицею,
Та понад Доном полечу,
Рукав бобровий омочу
В ріці Каялі. І на тілі,
На княжім білім, помарнілім,
Омию кров суху, отру
Глибокії, тяжкії рани... —
І квилить-плаче Ярославна
В Путивлі рано на валу:
— Вітрило-вітре мій єдиниі'і!
Легкий, крилатий господине!
Нащо на дужому крилі
На вої любії мої,
На князя, ладо моє миле,
Ти ханові метаєш стріли?
Не мало неба, і землі,
І моря синього. На морі
Гойдай насади-кораблі.
А ти, прелютий... Горе! Горе!
Моє веселіє украв,
В степу на тирсі розібгав. —
Сумує, квилить, плаче рано
В Путивлі-граді Ярославна.
І каже: — Дужий і старий,
Широкий Дніпре, не малий!
Пробив єси високі скали,
Текучи в землю половчина,
Носив єси на байдаках
На половчан, на Кобяка
Дружину тую Святославлю!..

О мій Словутицю преславний!
Моє ти ладо принеси,
Щоб я постіль весела слала,
У море сліз не посилала, —
Сльозами моря не долить. —
І плаче, плаче Ярославна
В Путивлі на валу на брамі.
Святеє сонечко зійшло.
І каже: — Сонце пресвятеє
На землю радість принесло
І людям і землі, моєї
Туги-нудьги не розвело.
Святий, огненний господине!
Спалив єси луги, степи,
Спалив і князя і дружину,
Спали мене на самоті!
Або не грій і не світи...
Загинув ладо... Я загину!

4 червня [1860] С.П.Б.

В Путивлі-граді вранці-рано
Сумує, плаче Ярославна!
— Полечу, рече, зозулею,
Понад Дунаєм полечу!
Рукав бобряний омочу
В ріці Каялі... і омию
На княжому дебелім тілі
Засохлу кров його... Отру
Глибокії на любім ладо рани. —
І плаче, плаче Ярославна
В Путивлі-городі. Й рече:
— Вітрило-вітре, господине!
Нащо ти вієши, несеш

На легкому крилі своєму
Хиновські стріли?

14 вересня [1860 С.-Петербург]